

POSTANOWIENIE

Dnia 17 lipca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Ryszard Witkowski

w sprawie **R. B.**,
z wniosku o zadośćuczynienie
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 17 lipca 2024 r. na posiedzeniu
wniosku pełnomocnika o wyłączenie Sędziego Sądu Najwyższego Marka Siwka
od udziału w sprawie kasacyjnej I KK 388/23,
na podstawie art. 41 § 1 k.p.k. w zw. z art. 42 § 1 i 4 k.p.k.

postanowił:
wniosku nie uwzględnić.

UZASADNIENIE

Pismem z 22 maja 2024 r. pełnomocnik wnioskodawcy **R. B.**, powołując się na przepisy art. 41 § 1 k.p.k. w zw. z art. 42 § 1 i 4 k.p.k., wniosła o wyłączenie SSN Marka Siwka od rozpoznania sprawy kasacyjnej I KK 388/23. Wnioskodawczynie wskazała, że zachodzi po stronie tego sędziego niewzruszalne domniemanie braku instytucjonalnych gwarancji niezawisłości i bezstronności uzasadniona wątpliwość co do bezstronności. Jako powód rzeczony wątpliwości wnioskodawczynie wskazała fakt powołania sędziego na urząd SSN na podstawie rekomendacji Krajowej Rady Sądownictwa, ukształtowanej na podstawie ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2018 r. poz. 3).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Na wstępie należy stwierdzić, że Sąd Najwyższy w tym składzie nie podziela stanowiska, iż udział w rozpoznaniu sprawy sędziego Sądu Najwyższego, który na ten urząd został powołany na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2018 r. poz. 3), wywołuje sam przez się i w każdym przypadku stan nienależytej obsady sądu w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. W tym miejscu odwołać się należy do wiążącego charakteru wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 20 kwietnia 2020 r., sygn. akt U 2/20, w którym jednoznacznie wykluczył objęcie zakresem tego przepisu wskazanych okoliczności powołania sędziego na urząd, uznając uchwałę połączonych Izb Sądu Najwyższego: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z 23 stycznia 2020 r. w sprawie BSA I-4110-1/20, za niezgodną z Konstytucją RP (OTK ZU A/2020 poz. 61) z uwagi na jej prawotwórczy charakter.

Na uwadze należy mieć również treść wyroków Trybunału Konstytucyjnego z 21 listopada 2021 r. w sprawie K 6/21 i z 10 marca 2022 r. w sprawie K 7/21, zakazujących wykorzystywanie art. 6 ust. 1 EKPCz jako przesłanki ustalenia standardu prawa do sądu, a co za tym idzie kontroli prawidłowości przebiegu procedury nominacyjnej i jej wpływu na skuteczność powołania, a zatem oceny wykonywania przez Prezydenta RP prerogatywy konstytucyjnej z art. 179 w związku z art. 144 ust. 3 pkt 17 Konstytucji RP (K 7/21). W konsekwencji wykluczających kwestionowanie samego votum sędziowskiego nawet w części, które stanowi nieodłączny element wykonywania władzy sędziowskiej (zob. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 4 marca 2020 r. w sprawie P 22/19).

Zważywszy na treść powyższych wyroków Trybunału Konstytucyjnego trzeba podkreślić, iż art. 8 ust. 1 Konstytucji RP stanowi, że Konstytucja jest najwyższym prawem Rzeczypospolitej Polskiej oraz art. 190 ust. 1 Konstytucji RP orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego mają moc powszechnie obowiązującą i są ostateczne, Sąd Najwyższy orzekający w niniejszej sprawie, nie był zatem związany uchwałą składu połączonych Izb: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r., BSA I-4110-1/20, a tym bardziej sądów międzynarodowych, zwłaszcza Europejskiego Trybunału Praw Człowieka, nie tylko ze względu na ich deklaratoryjny charakter,

ale przede wszystkim na charakteryzujący system prawa *civil law* brak precedensów i obowiązek stosowania norm prawa stanowionego, stosownie do art. 7 Konstytucji RP. Treść normy art. 41 § 1 k.p.k. wymaga zaś, aby wątpliwości co do bezstronności sędziego były uzasadnione, w związku z tym tego rodzaju okoliczności muszą być wykazane konkretnymi, nawiązującymi do realiów tej właśnie, indywidualnej sprawy, argumentami. Przepis art. 41 § 1 k.p.k. stanowi bowiem jednoznacznie, że sędzia ulega wyłączeniu, jeżeli istnieje okoliczność tego rodzaju, że mogłaby wywołać **uzasadnioną wątpliwość co do jego bezstronności w danej sprawie**. Takich argumentów rzeczony wniosek nie zawiera. Tymczasem brak jest również podstaw do twierdzenia, że sam fakt, iż sędzia Sądu Najwyższego został powołany w kwestionowanej we wniosku procedurze rodzi uzasadnione wątpliwości co do bezstronności sędziego.

Kierując się powyższą argumentacją, Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia.

[PGW]

[ms]